

Sygnatura akt I C 540/15

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewelina Puchalska

Protokolant: sekr. D. A.

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r. w Wieluniu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. J. (1)

przeciwko S. N.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. N. na rzecz powoda K. J. (1) kwotę 10 900 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego S. N. na rzecz powoda K. J. (1) kwotę 2 962 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt dwa złote) z tytułu zwrotu kosztów procesu,
4. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków budżetowych Skarbu Państwa-Sadu Rejonowego w Wieluniu na rzecz adwokata A. P. kwotę 2 952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Sygn. akt I C 540/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 09 października 2015 roku powód K. J. (1) wystąpił przeciwko pozwanemu S. N. o zapłatę kwoty 10 900 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Od wydanego w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany, wnosząc o oddalenie powództwa, zaprzeczając istnieniu zobowiązania, na jakie powołuje się powód w pozwie.

Reprezentujący pozwanego z urzędu pełnomocnik wniósł o zasądzenie kosztów wynagrodzenia na jego rzecz oświadczając, iż nie zostały one pokryte w całości, ani w części.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. N. w dniu 15 listopada 2012 roku pożyczył od swojej babci S. J. kwotę 10 900 zł, którą zobowiązał się zwrócić

w miesięcznych ratach po 300 zł, począwszy od 15 stycznia 2013 roku. Na okoliczność zawarcia umowy pozwany spisał oświadczenie, które pozostawił S. J.. Pozwany nie zwrócił S. J. żadnej kwoty z tytułu pobranej pożyczki. (dowód: oświadczenie k. 15, zeznania świadka S. J. złożone na rozprawie w dn. 17.12.2015r. min. 00:11-00:25, płyta k. 47 zeznania powoda K. J. złożone na rozprawie w dn. 26.02.2016r. min. 00:03-00:10, płyta k.47)

W chwili zawarcia umowy pozwany i jego babcia zamieszkiwali w jednym domu na nieruchomości położonej w K. przy ul. (...). Pozwany miał na piętrze budynku swój pokój. W niedługim czasie po zawarciu umowy pożyczki pozwany wraz ze swoimi rodzicami przeprowadził się do nowo wybudowanego przez nich domu na tej samej nieruchomości. (bezsporne)

Od czasu śmierci męża S. J. pomiędzy rodziną pozwanego, a powodem K. J. (1), który jest bratem matki pozwanego i synem S. J., istnieje konflikt rodzinny. K. J. (1) jest opiekunem prawnym S. J.. W 2015 roku S. J. z powodu kłótni z rodzicami pozwanego dotyczącej rozliczeń za energię elektryczną i korzystania z licznika, a także na tle konfliktu swoich dzieci A. N. i K. J. (1) związanego z zakresem wykonywania służebności osobistej mieszkania przez S. J., wyprowadziła się z rodzinnego domu i zamieszkała w W. z synem K. J. (1). W 2015 roku zawiśła przed tutejszym Sądem sprawa cywilna pomiędzy S. J., a pozwanym i jego rodzicami o sygn. akt I C 486/15, dotycząca korzystania z służebności osobistej mieszkania przez S. J. oraz licznika energii elektrycznej. (bezsporne)

W dniu 19 września 2015 roku S. J. przeniosła na powoda K. J. (1) wierzytelność z umowy pożyczki zawartej w pozwanym. (dowód: umowa cesji wierzytelności k. 9-10)

Ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd dokonał na podstawie zeznań świadka S. J. oraz powoda K. J. (1), uznając je za wiarygodne i logiczne. W niniejszym procesie wyraźnie uwidaczniał się konflikt powoda z pozwanym, natomiast z zeznań świadka S. J. wynikało, że jest ona rozżalona z powodu całej sytuacji w jakiej obecnie się znajduje, w szczególności konfliktu pomiędzy jej dziećmi, natomiast jej postawa wobec pozwanego nie była nacechowana w żadnej mierze negatywnymi odczuciami. Świadek pomimo podeszłego wieku w sposób spokojny i wyważony potwierdziła fakt udzielenia pozwanemu pożyczki, zaś pewne nieścisłości dotyczące kwoty pożyczki uznać należy jedynie za wynikające z podeszłego wieku świadka i stresu związanego z udziałem w sprawie.

Zdaniem Sądu fakt zawarcia przez pozwanego pożyczki ze S. J. potwierdza także załączone do pozwu oświadczenie. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego oraz świadka A. N., którzy zaprzeczali istnieniu zobowiązania. Pozwany w sposób zupełnie nielogiczny wyjaśniał, iż pismo, które napisał nie świadczy o zawarciu umowy, do jakiej jego zdaniem nie doszło wobec sprzeciwu dziadka, który nie chciał mu pożyczyć pieniędzy. Wskazać bowiem należy, iż z treści pisma wynika wyraźnie, że pieniądze zostały pozwanemu pożyczone, a nie jak twierdzi pozwany, miały mu zostać pożyczone. Jednocześnie pozwany w sposób zupełnie niezrozumiały wyjaśniał, iż na skutek odmowy udzielenia mu pożyczki pismo pozostawił w swoim pokoju na piętrze budynku, do którego jak sam przyznał, przez kolejne ok. 2 lat miał swobodny dostęp. Następnie, według twierdzeń pozwanego pismo zostało zabrane przez powoda, który po tych mniej więcej dwóch lat od powstania tego pisma, zamknął mu pokój uniemożliwiając dostęp do osobistych rzeczy i dokumentów pozwanego. Zdaniem Sądu zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż w sytuacji gdy nie dochodzi do zawarcia umowy, pismo potwierdzające takie zobowiązanie, każdy przeciętny człowiek niszczy, nawet w emocjach, jak w tym przypadku, gdy pozwany dowiaduje się, że ktoś inny sprzeciwia się udzieleniu mu pożyczki. N. tego pisma przez pozwanego i przechowywanie go

w niewiadomym celu jest nielogiczne. Podobnie jak nielogiczne i niezrozumiałe są zeznania pozwanego i świadka A. N., którzy wskazywali dodatkowo, iż pozwany faktycznie potrzebował pieniędzy za spłatę własnych zobowiązań i takiej pożyczki udzielili mu rodzice. Biorąc pod uwagę okoliczność, iż rodzice pozwanego w tamtym czasie budowali dom, trudno uznać, iż byli w stanie pomóc mu finansowo, tym bardziej, że na budowę zaciągnęli kredyt, a pozwany, czemu nie zaprzecza, w sprawie pożyczki udał się do babci. Faktu udzielenia pozwanemu pożyczki przez rodziców, poza twierdzeniami jego samego i jego matki, pozwany nie udowodnił w żaden inny, przekonywujący sposób, choćby dowodami wypłat pieniędzy z rachunków bankowych jego rodziców.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Kwota jakiej zapłaty domaga się powód, będący nabywcą wierzytelności obejmuje niezwróconą kwotę 10 900 zł z tytułu pożyczki zawartej w dniu 15 listopada 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi.

Pozwanemu w niniejszej sprawie, stosownie do treści art. 513 § 1 k.c., przysługują wobec powoda, jako przeciwko nabywcy wierzytelności, wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Podniesione przez pozwanego zarzuty mające zaprzeczyć istnieniu zobowiązania, zdaniem Sądu, nie zostały udowodnione w tym procesie.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z § 2 tego przepisu wynika, że umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

W niniejszym procesie powód udowodnił istnienie zobowiązania i jego niewykonanie. Fakt dokonania cesji tej wierzytelności na powoda został także udowodniony.

Wobec powyższego Sąd uwzględnił powództwo niemalże w całości, o czym orzekł w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 720 § 1 k.c. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 476 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz art. 481 § 1 i 2¹ k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 09 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830), przy czym datę, od której należą się odsetki Sąd określił na dzień 16 stycznia 2013 roku, tj. dzień po upływie płatności pierwszej raty pożyczki, która przypadała na 15 stycznia 2013 roku. W pozostałym zakresie żądanie odsetek zostało oddalone w pkt. 2 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przy czym koszty wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego z urzędu zostały zasądzone od Skarbu Państwa.